

[Statsministeren]

ske lande udbygges. Regeringen vil lægge vægt på at fortsætte og styrke det eksisterende nordiske samarbejde, som naturligvis har stor værdi i sig selv.

I det folketingsår, vi nu går ind i, skal vi træffe store og betydningsfulde afgørelser. Har vi modet og den politiske vilje, kan vi lægge grunden til en mere positiv udvikling for det danske samfund i de kommende år.

Lykkes det ikke at skabe et arbejdsdueligt flertal omkring de nødvendige ændringer af væsentlige strukturer i vort samfund, vil vi derimod komme til at opleve en utilfredsstillende udvikling.

Det er den udfordring – og det er det ansvar – alle Folketingets partier er stillet over for.

I de sidste syv år er der på de fleste områder sket en mærkbar drejning i positiv retning.

Renten er bragt ned på et niveau, der stemmer bedre med niveauet i de lande, vi skal konkurrere med.

Vi er gået fra højinflations til lavinflations.

Vi har været i stand til at fastholde en fast kronekurs.

Realvæksten i de offentlige udgifter er stort set bragt til ophør.

Der er skabt en bedre – men endnu ikke tilfredsstillende – balance mellem den offentlige og den private sektor.

Der er ligevægt på de offentlige finanser.

Underskuddet på betalingsbalancen målt som procent af bruttonationalproduktet er nu det laveste siden 1975.

Der er således ikke nogen træk i udviklingen, som gør det nødvendigt at foretage traditionelle indgreb.

Vi har i 1988 og 1989 opnået en kraftig forbedring af betalingsbalancen i forhold til de nærmest foregående år, og denne forbedring er ikke mindst skabt gennem en kraftig stigning i eksporten. Det skyldes bl.a. den forbedring af konkurrenceevnen, der er sket i det sidste par år. Mængdemæssigt steg industrieksporten sidste år med 5½ pct., og i år er væksten yderligere accelereret. Det skønnes, at vi når op på en vækst på over 7 pct. Eksportorderne er 20 pct. større end for et år siden. Også fødevarereksporten er nu glædeligvis i klar stigning.

Den private sektors produktion er igen begyndt at stige efter 2 år med stagnation.

Vi har altså opnået ganske gode og positive resultater. Men vi kan ikke blive stående ved det, der er nået.

Vi har stadig et betragteligt underskud på betalingsbalancen som følge af den betydelige renteburde, vi har pådraget os.

Og vi har en arbejdsløshed, som er alt for høj – med de sociale og menneskelige ulykker, det fører med sig.

Vi må erkende, at de to problemer kan vi ikke løse, hvis vi ikke er i stand til at tilvejebringe dybtgående strukturelle ændringer i væsentlige dele af vort samfund.

Den opgave bliver så meget mere påtrængende og hastende, som vi med stærke skridt bevæger os frem mod den fulde realisering af det indre marked i 1992. Det indre marked åbner store muligheder for danske produkter på et hjemmemarked med 325 millioner mennesker. Men det stiller os naturligvis også over for en øget udfordring i form af skærpet konkurrence fra andre fællesmarkedslande.

Hvis vi når at ruste os til at udnytte de store muligheder og møde den skærpede konkurrence, vil etableringen af det indre marked kunne hjælpe os til at løse begge de to problemer, både arbejdsløsheden og underskuddet på betalingsbalancen.

Derfor må vi i gang med en storstilet indsats nu. Der er ikke nogen tid at spilde. Vi har set, at med de nuværende strukturer kan vi ikke på én gang nedbringe arbejdsløsheden og fjerne underskuddet på betalingsbalancen, selv om eksporten bæres oppe af en international konjunkturoppgang.

I 1985 og 1986 forøgede vi produktionen og beskæftigelsen kraftigt som følge af en stigning i den indenlandske efterspørgsel. Det gik så til gengæld ud over betalingsbalancen. Derfor blev vi nødt til at slå bremserne i. Det gav så en positiv udvikling på betalingsbalancen, men til gengæld blev der flere arbejdsløse.

Det er den svikmølle, vi skal se at komme ud af. Vi skal have ændret strukturerne i vort samfund sådan, at vi på samme tid kan formindske arbejdsløsheden og fjerne underskuddet på betalingsbalancen. Denne dobbelte målsætning kan vi kun nå, såfremt vi endnu mere gør eksportproduktionen og den importkonkurrerende produktion til motoren i det opsving, som skal fjerne arbejdsløsheden.

Det er det, vi skal skabe forudsætningerne for, og der findes ingen genvej.

Det forudsætter for det første, at vi forbedrer danske arbejdspladsers konkurrenceevne over